

Islam:
**Isang Buhay na Pinangungunahan ng Liwanag
ni Allah – Bahagi 2**

Kailangan ba ng Sangkatauhan ang Paghahayag (Relihiyon)?

Kailangan ba ng Sangkatauhan ang Paghahayag (Relihiyon)?

Oo, ang sangkatauhan ay nangangailangan ng paghahayag. Itinuturo nito sa atin na ang Diyos ay umiiral, na Siya ay Isa, at ipinapakita sa atin kung paano mamuhay.

Tulad ng bawat device na may kasamang user manual, kailangan natin ng gabay—isang banal na manwal para sa buhay.

Sinasagot ng relihiyon ang pinakamalalim na tanong ng tao: Bakit tayo naririto? Ano ang darating pagkatapos ng kamatayan?

Itinutuwid nito ang mga paniniwala ng tao at ibinabalik tayo sa dalisay na monoteismo na ipinangaral ng lahat ng mga propeta. Ngayon, tanging ang Islam pa rin ang nagpapanatili nitong tunay na monoteismo.

Kahit na ang mga ateista ay naniniwala sa mga pagpapahalaga tulad ng katapatan sa pagkakanulo—ngunit saan nagmumula ang gayong mga pagpapahalaga?

Ang mga ito ay hindi matatagpuan sa mga atomo o bagay, gayunpaman ang mga ito ay totoo at tumutukoy sa ating sangkatauhan. Ang mga ito ay patunay na ang mga tao ay moral na nilalang na nilikha na may layunin.

Ang halaga ng isang tao ay wala sa kanilang pisikal na katawan—kundi sa kanilang moral at espirituwal na halaga.

May mabubuti at masasamang tao—ngunit walang mabuti o masamang bundok o planeta. Ang mga tao lamang ang may kahulugan, layunin, at kakayahang magtanong sa pagkakaroon.

Ang Quran, ang huling paghahayag ng Diyos, ay ang aming gabay na aklat. Itinuturo nito sa atin na magligtas ng mga buhay, magpakita ng kabaitan, magbigay ng kawanggawa, umiwas sa mga nakalalasing at pagsusugal, maging tapat—at marami pang iba.

Sa mundong puno ng mga katanungan, ang Islam—sa pamamagitan ng banal na paghahayag—ay nag-aalok ng mga sagot, na gumagabay sa atin na mamuhay nang may layunin, katotohanan, at kapayapaan sa loob at ginagabayan tayo sa landas ng kaligtasan at walang hanggang kaligayahan pagkatapos ng kamatayan.

Bakit pinapayagan ng Diyos ang kasamaan?

BAKIT NILIKHA NG DIYOS ANG KASAMAAN?

Sa katotohanan, ang mabuti ay ang panuntunan sa uniberso, at ang kasamaan ay ang pambihirang pagbubukod. Nasisiyahan tayo sa kalusugan sa halos lahat ng ating buhay at nagkakasakit lamang sa maikling panahon. Ang mga likas na sakuna, digmaan, at pasakit kahit mahirap ay maiikling pagkagambala sa isang mungtodong puno ng katatagan, kagalingan, at paglago.

Kahit na ang tinatawag nating “masama” ay kadalasang nagdadala ng nakatagong kabutihan:

Ang sakit ay nagtatayo ng kaligtasan sa sakit.

Ang sakit ay nagtuturo ng lakas.

Ang mga lindol ay nagpapagaan ng presyon at maiwasan ang mas malalaking sakuna.

Pinayaman ng mga bulkan ang lupa.

Ang mga digmaan, bagaman trahedyang, ay humantong sa pandaigdigang kooperasyon at malalaking imbensyon.

Kahit na ang lason at mikrobyo ay nagbibigay sa atin ng gamot at bakuna.

Ang nakikita natin bilang “kasamaan” ay kadalasang isang paraan para sa paglago at pagsubok ng pagkatao. Inihahayag nito kung sino talaga tayo at tumutulong na matukoy ang ating katapatan, pasensya, at pananampalataya. Ang buhay ay isang kabanata lamang sa isang mas malaking kuwento. Hindi namin maaaring hatulan ang buong libro mula sa isang pahina. Hindi natin mahuhusgahan ang karunungan ni Allah ayon sa nakikita natin sa isang sandali.

Kung ang isang tao ay humingi ng isang mundo na walang sakit, walang kamatayan, walang kalungkutan, sila ay humihiling ng ganap na pagiging perpekto, na pag-aari lamang ng Diyos.

Kabalintunaan, ang pagkakaroon ng kasamaan ay aktwal na katibayan para sa pananampalataya, hindi laban dito. Kung tayo ay puro materyal na nilalang, hindi natin makikilala ang mabuti o masama. Ang katotohanang ginagawa natin ay nagpapakita na tayo ay nagmula sa isang bagay na mas mataas kaysa sa bagay.

Walang bagay na walang kahulugan na kasamaan, tanging mga pagsubok na nababalot ng banal na karunungan at awa.

Ang Islam ba ay nagpapalaganap ng karahasan at terorismo

Ang Islam ba ay nagpapalaganap ng karahasan at terorismo?

Hindi, ang Islam ay isang relihiyon ng kapayapaan at pagpapasakop at binibigyang-diin ang kabanalan ng buhay ng tao.

Ang salitang Islam sa Arabic ay nagmula sa parehong ugat ng salitang “Salam,” na nangangahulugang kapayapaan. Ang Islam, na isang relihiyon ng awa, ay hindi pinapayagan ang terorismo.

Karamihan sa mga turo ng Islam ay mga aral na moral. Ang Islam ay dumating sa perpekto at kumpletong moral na mga birtud.

Ang Islam ay nakikita ang katawan ng tao bilang isang istraktura na ginawa ng Diyos, na walang sinuman ang may karapatang sirain. Ang buhay ng tao ay sagrado at protektado dahil ang lahat ay pag-aari ng Diyos.

Ipinagbawal ni Propeta Muhammad ang pagpatay sa mga babae at bata. Ang kasaysayan ay nagpapakita ng pagpapaubaya ng mga Muslim sa ibang mga pananampalataya, gaya ng ipinakita ng pagprotekta ni Caliph Omar sa mga pamayanan ng relihiyon sa Jerusalem.

Sinabi ng Allah sa Quran: “Alang-alang doon, nag-atas Kami sa mga anak ni Israel na ang sinumang pumatay sa isang tao nang hindi dahil [sa pagpatay] sa isang tao o sa [paggawa ng] kaguluhan sa lupa ay para bang pumatay siya sa mga tao nang lahatan, at ang sinumang nagbigay-buhay rito ay para bang nagbigay-buhay siya sa mga tao nang lahatan.”

((Quran 5:32, Surah Al-Mā'idah)

Ang pagpatay sa mga inosenteng tao ay ganap na ipinagbabawal.

Sa buong kasaysayan, maraming pinunong hindi Muslim ang nakagawa ng malawakang kalupitan. Ang prinsipyo ng Jihad ng Islam ay nangangahulugan ng pagsusumikap laban sa kasamaan, hindi upang pumatay ng mga inosente.

Ang mga pangunahing pandaigdigang salungatan na may mataas na bilang ng mga namamatay ay sanhi ng mga hindi Muslim. Ang mga Muslim ay hindi likas na terorista; Ang karahasan ay isang isyu ng tao, hindi isang relihiyosong isyu.

Ang paghusga sa isang relihiyon ng mga tagasunod nito kaysa sa mga turo nito ay maaaring nakaliligaw. Ang kasaysayan ay nagpapakita ng maraming marahas na gawain ng mga Kristiyano, tulad ng mga Krusada at kolonyalismo.

Mahalagang hatulan ang mga relihiyon batay sa kanilang mga turo, hindi sa mga aksyon ng mga indibidwal. Kondenahin ang terorismo anuman ang pananampalataya ng may kasalanan.

Sa buong panahon, may mga gumamit ng relihiyon bilang takip sa paggawa ng mga bagay na walang kinalaman sa relihiyon.

Ang Islam ay isang relihiyong ipinahayag ng Diyos para sa kapakanan ng lahat ng sangkatauhan, at ganap nitong ipinagbabawal ang pananakit sa mga inosenteng tao sa anumang paraan. Walang sinuman ang may karapatang saktan ang pisikal, materyal, o moral na integridad ng iba.

Ang Islam ay nagtuturo sa mga Muslim na tratuhin ang lahat nang may kabaitan at paggalang, anuman ang kanilang relihiyon, etnisidad, kulay, o katayuan sa lipunan.

Ipinagbabawal ng Islam ang pang-aapi at pinangangalagaan ang mga karapatang pantao; hinihikayat nito ang mga Muslim na mamuhay sa kapayapaan at pagkakaisa at maging makatarungan, maging sa kanilang sariling mga kaaway at sa panahon ng digmaan.

Paano tinutugunan ng Islam ang isyu ng rasismo at nasyonalismo?

Paano tinutugunan ng Islam ang isyu ng rasismo at nasyonalismo?

Ang Islam ay mahigpit na sumasalungat sa rasismo at nasyonalismo sa lahat ng anyo. Itinuturo nito na ang lahat ng tao ay nilikha mula sa iisang pinanggalingan na luad na nangangahulugan na walang sinuman ang may karapatang mag-angkin ng higit sa iba.

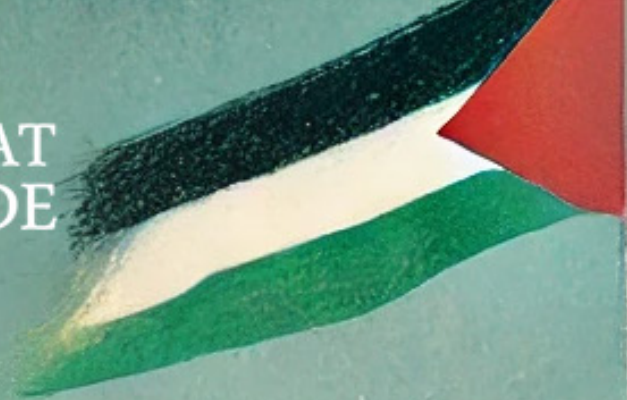
Anuman ang pagkakaiba sa kultura o lahi, lahat tayo ay binubuo ng iisang diwa. Sa paningin ng Allah, ang tunay na kahigitan ay hindi batay sa kulay ng balat, etnisidad, o nasyonalidad, ngunit sa katuwiran at kabanalan.

Ang Islam ay tumitingin sa pagkakaiba-iba ng mga lahi at kultura hindi bilang isang dahilan para sa pagkakahati, ngunit bilang isang paraan para sa kapwa pagkilala at pagkakaunawaan. Ang Allah ay nagsabi: **“O mga tao, tunay na Kami ay lumikha sa inyo mula sa isang lalaki [na si Adan] at isang babae [na si Eva] at gumawa sa inyo na mga bansa at mga lipi upang magkakilalahan kayo. Tunay na ang pinakamarangal sa inyo sa ganang kay Allāh ay ang pinakamapangilag magkasala sa inyo. Tunay na si Allāh ay Maalam, Mapagbatid..”**

(Quran 49:13, Surah Al-Hujurāt)

Ang Propeta Muhammad (sumakanya nawa ang kapayapaan) ay nagbigay-diin sa prinsipyong ito ng pagkakapantay-pantay sa kanyang sermon ng paalam, na nagsasabi: “O mga tao, ang inyong Panginoon ay lisa, at ang inyong ama ay iisa. Walang kahigitan ng isang Arabo sa isang hindi Arabo, ni isang hindi Arabo sa isang Arabo, ni isang puti sa isang ltim, ni isang ltim sa isang puti, maliban sa pamamagitan ng kabanalan. Hindi ko ba naihatid ang mensahe?” (Musnad Ahmad).

Mahigpit na ipinagbabawal ng Islam ang pagmamayabang tungkol sa lahi, lahi, o kultura ng isang tao sa kapinsalaan ng iba. Itinuturo nito na ang lahat ng tao ay pantay-pantay sa harapan ng Allah, at ang tunay na karangalan ay nasa kabanalan at mabubuting gawa, hindi sa lahi o pambansang pagkakakilanlan.

**Bakit ang mga Palestino ay nananatiling
umaasa sa kabila ng sakit?**

Bakit ang mga Palestino ay nananatiling umaasa sa kabila ng sakit?

Para sa mga Muslim, ang Palestine ay hindi lamang isang piraso ng lupa, ito ay isang sagradong pagtitiwala. Ito ay tahanan ng Al-Aqsa Mosque, ang ikatlong pinakabanal na lugar sa Islam, at malalim na konektado sa mga kuwento ng mga propeta: Abraham, Moses, Jesus, at Muhammad (sumakanya nawa ang kapayapaan).

Ngunit higit sa kahalagahan ng relihiyon nito, ang nagpapanatili sa mga Palestinian ay pananampalataya.

Pananampalataya na mahalaga ang hustisya.

Pananampalataya na hindi magtatagal ang pang-aapi.

Pananampalataya na ang sakit ay hindi walang kabuluhan, at ang bawat paghihirap ay may layunin.

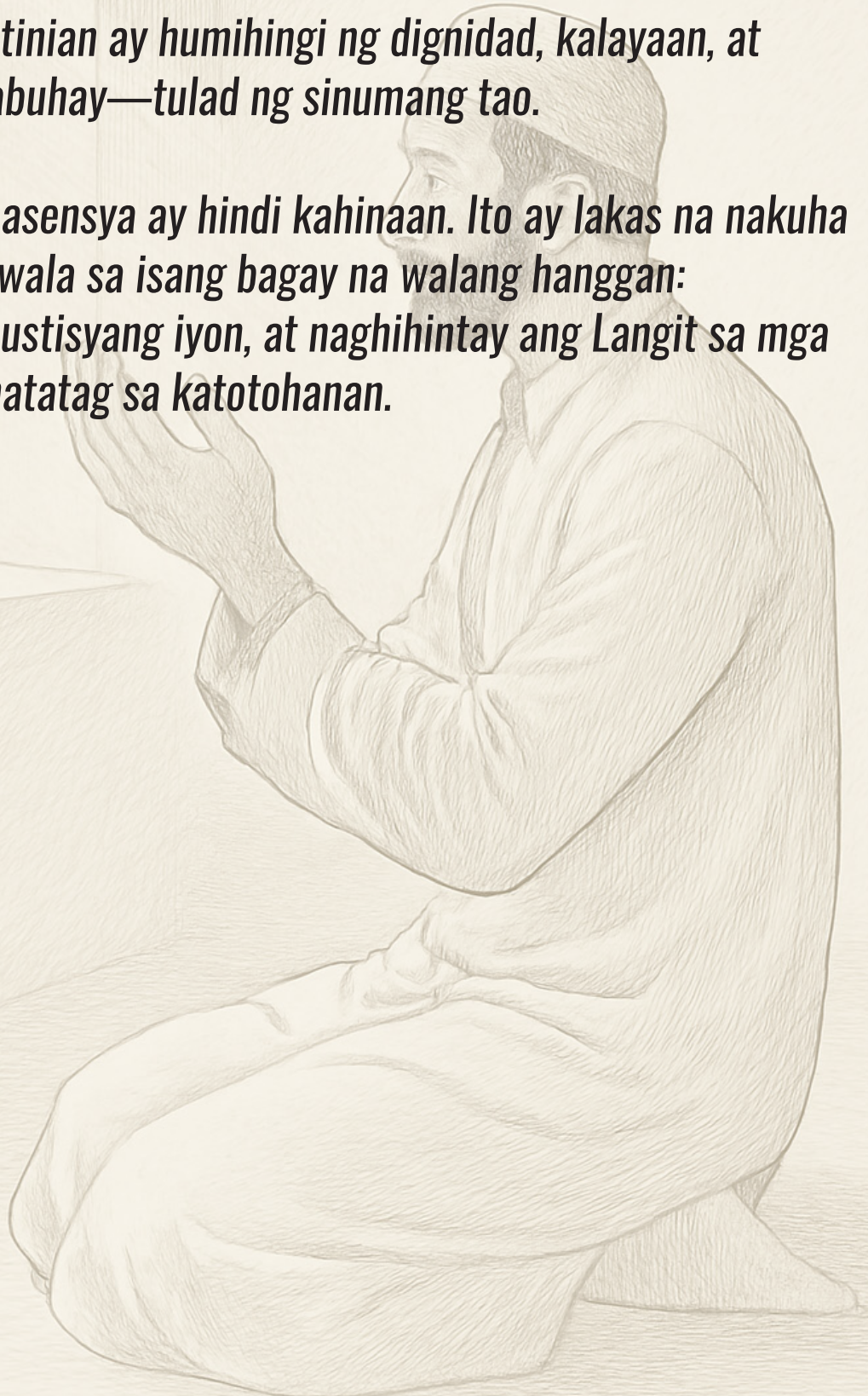
Sa Islam, ang buhay ay isang pagsubok at ang mga nagtitiis nang may pagtitiis ay pinangakuan ng gantimpala na hindi maiisip.

“O nag-akala kayo na papasok kayo sa Paraiso samantalang hindi pa naghayag si Allāh sa mga nakibaka kabilang sa inyo at naghayag sa mga nagtitiis.”

(Quran 3:142, Sura Āl-‘Imrān)

Ang mga Palestinian ay humihingi ng dignidad, kalayaan, at karapatang mabuhay—tulad ng sinumang tao.

Ang kanilang pasensya ay hindi kahinaan. Ito ay lakas na nakuha mula sa paniniwala sa isang bagay na walang hanggan: Darating ang hustisyang iyon, at naghihintay ang Langit sa mga nananatiling matatag sa katotohanan.

Paano Naiiba ang Islam

sa Ibang Pananampalataya

Paano Naiiba ang Islam sa Ibang Pananampalataya?

1- Simplicity, Rationality, at Practicality:

- Binibigyang-diin ng Islam ang mga tuwirang paniniwala, kabilang ang kaisahan ng Diyos, ang pagkapropeta ni Muhammad, at ang buhay pagkatapos ng kamatayan, lahat ay nakabatay sa katwiran at lohika at ito ay bahagi rin ng pananampalataya na nag-uugnay sa katwiran at relihiyon.

- Ang mga turo nito ay malaya sa mga hindi kinakailangang kumplikado, tulad ng hierarchy, abstraction, o masalimuot na ritwal.

- Hinihikayat ng relihiyon ang direktang pag-access sa Quran, pakikipag-ugnayan sa intelektwal, at paghahanap ng kaalaman.

2- Pagkakaisa ng Materya at Espiritu:

- Pinagsasama ng Islam ang materyal at espirituwal na aspeto ng buhay, tinatanggi ang ideya ng paghihiwalay ng dalawa.

- Ito ay naghihikayat ng katamtaman sa mga makamundong gawain habang nagtataguyod ng espirituwal na paglago sa pamamagitan ng matuwid na pamumuhay at pag-alaala kay Allah.

3- Ang Islam bilang isang Ganap na Daan ng Buhay:

- Ang Islam ay nagbibigay ng komprehensibong patnubay para sa lahat ng aspeto ng buhay, kabilang ang indibidwal, panlipunan, pang-ekonomiya, pampulitika, legal, at kultural na mga bagay.
- Binibigyang-diin nito ang papel ng relihiyon sa paghubog ng kapwa pribado at pampublikong buhay, na nagtataguyod ng reporma sa lipunan batay sa banal na patnubay.
- Binibigyang-diin ng mga turo ang parehong paglilinis ng kaluluwa at ang pagtatatag ng hustisya sa lipunan.

4- Balanse sa Pagitan ng Indibidwalismo at Kolektibismo:

- Iginagalang ng Islam ang indibidwal na pananagutan sa harap ng Allah habang nagtataguyod din ng kolektibong kagalingan.
- Itinatampok ng mga turo ni Propeta Muhammad ang konsepto ng pangangalaga, kung saan ang lahat ay mananagot sa kung ano ang nasa ilalim ng kanilang pangangalaga.
- Pinoprotektahan nito ang mga indibidwal na karapatan at hinihikayat ang pag-unlad ng pagkatao nang hindi nakompromiso ang pagkakasundo ng lipunan.

5- Pagkakapantay-pantay at Kapatiran:

- Itinataguyod ng Islam ang pagkakapantay-pantay sa lahat ng indibidwal, anuman ang lahi, wika, o nasyonalidad.

- Itinatakwil nito ang mga pagkakaiba batay sa lahi, katayuan sa lipunan, o kayamanan, na nagpapaunlad ng pakiramdam ng unibersal na kapatiran.

- Ang pananampalataya ay nangangailangan ng pag-aalis ng pagtatangi at ang pagkilala sa ibinahaging dignidad ng tao.

6- Pagtatagal at Pagbabago:

- Ang Islam ay nagbibigay ng balanse sa pagitan ng pagiging permanente at kakayahang umangkop.

- Ang Qur'an at Sunnah ay nagbibigay ng walang hanggang patnubay, habang ang batas ng Islam (Shariah) ay nagbibigay-daan sa kakayahang umangkop sa aplikasyon batay sa oras at lugar.

- Tinitiyak ng dinamikong sistemang ito ang kaugnayan sa iba't ibang panahon at lipunan.

7- Pagpapanatili ng mga Aral:

- Ang Quran at ang mga kasabihan ng Propeta Muhammad (Hadith) ay napanatili sa kanilang orihinal na anyo, na nag-aalok ng hindi nabagong patnubay sa paglipas ng mga siglo.

-Ang pangangalagang ito ay ginagarantiyahan na ang mga turo ng Islam ay mananatiling hindi nagbabago, maaasahan, at walang tiyak na oras.

**Kababaang-loob sa Islam:
Isang Pangunahing Halaga para sa
Pagtatatag ng Malusog at Matagumpay
na Relasyon**

Kababaang-loob sa Islam: Isang Pangunahing Halaga para sa Pagtatatag ng Malusog at Matagumpay na Relasyon

Sa isang daigdig na nalulula sa panlipunang panggigipit at patuloy na kompetisyon, marami ang nag-aakala na ang kadakilaan ay nakasalalay sa pagmamayabang at pagkamit ng mataas na katayuan. Ngunit sa Islam, ang tunay na kadakilaan ay nakaugat sa pagpapakumbaba at pakikiramay.

Itinataas ng Islam ang pagpapakumbaba bilang isa sa mga pinakamataas na birtud, na naghihikayat sa mga mananampalataya na lumapit sa iba nang may kahinhinan, biyaya, at paggalang.

Itinuturo nito sa atin na ang buhay ay hindi nasusukat sa anyo, kayamanan, o katayuan sa lipunan, kundi sa kadalisan ng puso ng isang tao at sa maharlika ng pagkatao ng isang tao. Ang Dakilang Allah ay nagsabi sa Banal na Quran: “Ang mga lingkod ng Napakamaawain ay ang mga naglalakad sa lupa sa kababaang-loob at kapag kumausap sa kanila ang mga mangmang ay nagsasabi sila ng kapayapaan.”

((Quran 25:63, Surah Al-Furqān))

Ang makapangyarihang talatang ito ay nagpapakita na ang mga tunay na mananampalataya ay nagdadala ng kanilang sarili nang may kababaang-loob, hindi nang may pagmamataas o pagmamataas, ngunit may kahinahunan at dignidad sa lahat ng kanilang pakikipag-ugnayan, anuman ang kasarian, kayamanan, o katayuan.

Ang Islam ay nagpapaalala sa atin na ang buhay sa huli ay tungkol sa ating mga koneksyon sa iba, at ang gayong mga relasyon ay mapapaunlad lamang kapag nakaugat sa pagpapakumbaba at paggalang sa isa't isa.

Ang Propeta Muhammad (sumakanya nawa ang kapayapaan) ay ang pinakamagandang sagisag ng kabutihang ito. Nakipag-ugnayan siya sa mga mayayaman at mahihirap, sa makapangyarihan at sa mahihina na tinatrato ang lahat nang may kabaitan, empatiya, at pantay na paggalang.

Hindi niya kailanman ipinagmalaki ang kanyang posisyon, ngunit namuhay sa piling ng mga tao, nakikinig sa kanilang mga alalahanin, nagpapagaan ng kanilang mga pasanin, at naglilingkod sa kanila nang may pagmamahal.

Sa pamamagitan ng kanyang halimbawa, nalaman natin na ang pagpapakumbaba ay hindi isang tanda ng kahinaan, ngunit isang salamin ng panloob na lakas. Ang tunay na kadakilaan ay nakasalalay sa paglilingkod sa iba nang may dalisay na hangarin at tapat na puso.

Sa Islam, ang pagpapakumbaba ay hindi nangangahulugan ng kababaan. Sa halip, ito ay ang tahimik na lakas ng isang tao na nagpapahalaga sa bawat kaluluwa, nagpaparangal sa iba, at lumalakad sa mundo nang may kapayapaan, dignidad, at layunin.

Kung naghahanap ka ng tunay na kaligayahan at makabuluhang relasyon, kung gayon ang pagpapakumbaba ay ang landas na dapat sundin ng iyong puso.

Paano Magiging Pinagmulan ng Kaligayahan at Tagumpay ang Pamilya sa Islam?

Paano Magiging Pinagmumulan ng Kaligayahan at Tagumpay ang Pamilya sa Islam?

Sa Islam, ang pamilya ay hindi lamang isang panlipunang yunit, ito ay ang pundasyon ng emosyonal at espirituwal na katatagan, isang sagradong pundasyon kung saan itinayo ang isang matatag, magkakaugnay, at maayos na lipunan.

Ang Islam ay nagtuturo sa atin kung paano mahalin, igalang, at parangalan ang isa't isa sa loob ng yunit ng pamilya, na nagpapakita sa atin na ang mga relasyon sa pagitan ng mag-asawa, magulang, at mga anak ay dapat na nakaugat sa awa, habag, at paggalang sa isa't isa. Ang Banal na Quran ay nag-aalok ng malinaw na patnubay kung paano pakikitunguhan ang mga miyembro ng pamilya. Ang Allah ay nagsabi : “ Nagtadhana ang Panginoon mo na huwag kayong sumamba kundi sa Kanya at sa mga magulang ay [mag-ukol ng] paggawa ng maganda. Kung aabutan nga naman sa piling mo ng katandaan ang isa sa kanilang dalawa o ang kapwa sa kanilang dalawa ay huwag kang magsabi sa kanilang dalawa ng pagkasuya at huwag kang bumulyaw sa kanilang dalawa. Magsabi ka sa kanilang dalawa ng salitang marangal.”

(Quran 17:23, Surah Al-Isrā')

Ang talatang ito ay napakagandang nagpapaalala sa atin na lumapit sa ating mga magulang, lalo na sa kanilang pagtanda nang may lambing, pasensya, at dignidad. Sinasalamín nito kung paano itinataas ng Islam ang pamilya mula sa simpleng pagsasama-sama tungo sa isang santuwaryo ng pagmamahal, pasasalamat, at moral na responsibilidad.

Sa Islam, ang pamilya ay hindi lamang isang grupo ng mga indibidwal na nakikibahagi sa isang tahanan, ngunit isang institusyong binigyang-inspirasyon ng Diyos na binuo sa pagtutulungan, pakikiramay, at pagbabahagi ng tungkulin.

Ang asawa ay hinihikayat na maging isang mapagmahal na kasama, isang tagapagbigay ng suporta at emosyonal na lakas. Ang asawa ay pinapayuhan na maging mapagkukunan ng paggalang, pangangalaga, at pag-unawa.

Ang mga bata ay tinuturuan na parangalan at paglingkuran ang kanilang mga magulang, at aktibong mag-ambag sa kapayapaan at kapakanan ng tahanan.

Ang Propeta Muhammad (sumakanya nawa ang kapayapaan) ay palaging binibigyang-diin ang kahalagahan ng pamilya. Hinikayat niya ang kabaitan sa mga asawang babae, pag-aalaga at pagtuturo sa mga bata ng Islamikong pagpapahalaga, at pakikitungo sa mga magulang nang may lambing at pangangalaga.

Sa pamamagitan ng kanyang halimbawa, nalaman natin na ang mga relasyon sa pamilya ay maaaring maging makapangyarihang pinagmumulan ng awa, empatiya, at espirituwal na pag-unlad. Sa Islam, ang pamilya ay higit pa sa isang kanlungan para sa pag-ibig ito ay ang duyan kung saan ang malalim na pagpapahalaga ng tao tulad ng paggalang, pakikiramay, at pagkakaisa ay pinangalagaan.

Ang pagbuo ng pamilya ayon sa mga alituntuning ito ay nakakatulong sa pag-unlad ng isang makatarungan, mapayapa, at moral na lipunan.

"Tunay na Kami ay lumikha sa tao mula sa isang patak na mga pinaghalo upang sumubok Kami sa kanya, saka gumawa Kami sa kanya na isang madinigin, na nakakikita.

(Quran 76:2, Surah Al-Insān)

“Tunay na Kami ay lumikha sa tao mula sa isang patak na mga pinaghalo upang sumubok Kami sa kanya, saka gumawa Kami sa kanya na isang madinigin, na nakakikita.”

(Quran 76:2, Surah Al-Insān)

Ang makapangyarihang talatang ito ay nag-aanyaya sa atin na huminto at pagnilayan ang kadakilaan ng nilikha at ang hindi mabilang na mga pagpapala ng Allah. Ang tao na ngayon ay nagtataglay ng talino, paningin, at pandinig ay nagsimula bilang isang patak lamang ng likido, isang maliit at mapagpakumbabang pinagmulan.

Mula sa gayong pagiging simple ay lumitaw ang isang nilalang na may malalim na kumplikado, kamalayan, at kapasidad. Paanong mula sa nag-iisang patak na ito, nagkaroon ng ganitong masalimuot na sistema, emosyon, at kakayahan?

Saan nagmula ang ating mga pandama sa kakayahang makarinig, makakita, makaunawa, makadama? Ang mga ito ay hindi lamang biological function; sila ay mga tanda (ayat) ng isang Tagapaglikha na lumikha ng bawat detalye nang may karunungan na hindi kayang unawain.

Ang talatang ito ay isang paanyaya na pagnilayan ang banal na disenyo sa likod ng ating pag-iral. Mula sa blueprint ng ating DNA hanggang sa kaloob ng mga pandama kung saan tayo nakikipag-ugnayan sa mundo, ang bawat elemento ng ating pagkatao ay isang patotoo sa walang limitasyong kapangyarihan at perpektong kaalaman ni Allah.

Ito ay nagpapaalala sa atin na ang ating buhay ay hindi basta-basta aksidente, ngunit ang resulta ng sinadya, banal na paglikha. Nilikha tayo na may layuning masuri at nasangkapan tayo ng mga tool para magmuni-muni, matuto, at umunlad sa pagsubok na iyon.

Kaya, talagang kinikilala at pinahahalagahan ba natin ang mga pagpapalang ito? Nagpapahayag ba tayo ng pasasalamat sa kaloob ng buhay, ng pag-iisip, ng pagtuklas? O tinanggap ba natin ang mga banal na kaloob na ito?

Ang talatang ito ay hindi lamang isang pahayag ng katotohanan, ito ay isang wake-up call.

Isang tawag upang gisingin ang ating mga puso sa kadakilaan ng Lumikha,

Upang pagnilayan nang malalim ang himala ng kaluluwa ng tao, At mamuhay nang may pasasalamat, layunin, at kamalayan sa Isang lumikha sa atin.

**Ang Propeta Muhammad
(sumakanya nawa ang kapayapaan)
ay nagsabi:**

**"Manatili kayo sa katapatan sapagkat tunay na
ang katapatan ay pumapatnubay tungo sa
pagsasamabuting-loob at tunay na ang
pagsasamabuting-loob ay pumapatnubay tungo
sa Paraiso."**

(Isinalaysay ni Al-Bukhari)

Ang Propeta Muhammad (sumakanya nawa ang kapayapaan) ay nagsabi: “Manatili kayo sa katapatan sapagkat tunay na ang katapatan ay pumapatnubay tungo sa pagsasamabuting-loob at tunay na ang pagsasamabuting-loob ay pumapatnubay tungo sa Paraiso.” (Isinalaysay ni Al-Bukhari)

Sa Islam, ang pagiging totoo ay hindi lamang isang moral na halaga, ito ay isang landas, isang pagbabagong paraan ng pamumuhay na humahantong sa birr (katuwiran), na humahantong naman sa walang hanggang kagalakan sa Paraiso. Nakukuha ng hadith na ito ang malalim na papel na ginagampanan ng katapatan sa paghubog ng ating buhay at puso.

Ang pagiging totoo ay ang pundasyon ng pagtitiwala sa lahat ng relasyon ng tao maging sa lugar ng trabaho, sa mga personal na bono, o sa loob ng lipunan sa pangkalahatan. Ito ang liwanag na nagbibigay-liwanag sa mga pakikipag-ugnayan, nagpapatibay ng pagkakaisa, at nagtatayo ng integridad.

Kapag ang isang tao ay nangangako sa pagiging totoo, iniayon nila ang kanilang sarili sa katapatan, katapatan, at kalinawan sa moralidad. Sila ay nagiging isang tao na ang mga salita at kilos ay mapagkakatiwalaan.

Ang katapatan ay humahantong sa katuwiran” dahil kapag tayo ay tapat, tayo ay napipilitang kumilos nang may konsensya. Ang katuwiran (birr) sa Islam ay higit pa sa kabutihan; ito ay sumasaklaw sa kababaang-loob, kabaitan, at isang pangako sa reporma at iangat ang pagkatao at pamayanan.

“At ang katuwiran ay humahantong sa Paraiso” para sa isang buhay na itinayo sa katotohanan at marangal na paggawi na natural na nakaayon sa Banal na kalooban. Nagdudulot ito ng kapayapaan sa kaluluwa, katatagan sa mga relasyon, at nagbubukas ng pinto sa pangmatagalang tagumpay kapwa sa mundong ito at sa Kabilang Buhay.

Sa ating modernong mundo, kung saan ang mga salungatan ay kadalasang nagmumula sa kawalan ng tiwala, panlilinlang, at mga nakatagong agenda, ang pagiging totoo ay nananatiling isa sa pinakamakapangyarihang pwersa para sa pagpapagaling at pagkakasundo.

Ito ay isang moral na kompas na nagpapanumbalik ng koneksyon ng tao, nagpapalalim ng paggalang, at nagpapalusog sa kaluluwa.

Kaya, naka-pause ka na ba upang isaalang-alang kung paano maaaring magbago ang iyong buhay, at ang buhay ng mga nakapaligid sa iyo, kung pipiliin mong palaging magsalita ng katotohanan?

Ang pagiging totoo ay hindi lamang isang birtud.

Ito ang iyong landas tungo sa panloob na kapayapaan, pagtitiwala, at makabuluhan, nagtatagal na mga relasyon.